

DE KLEINE PRINS

In eenvoudige taal

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Deze uitgave is een bewerking van *Le Petit Prince* van Antoine de Saint-Exupéry (1943)

Bewerking in eenvoudig Nederlands: Rose Heliczer

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Beeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2019 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-493-2

DE KLEINE PRINS

Antoine de Saint-Exupéry

In eenvoudige taal

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

1

Toen ik zes jaar was, keek ik in een boek. De titel van dat boek was 'Echte verhalen'.

In het boek zag ik een plaatje van een boa constrictor. Dat is een gevaarlijke slang. Hij eet andere dieren.

Hij slikt zijn prooi in één keer door.

Hij kauwt niet eens! Daarna wacht hij zes maanden. In die zes maanden verteert hij zijn prooi.

Toen ik zes jaar was, maakte ik voor het eerst een tekening.

Het was een boa constrictor met een olifant in zijn buik.

Ik liet het aan iedereen zien.

De grote mensen zeiden: 'Dat is een hoed!'

Maar het was geen hoed. Het was een boa constrictor met een olifant in zijn buik.

Ik maakte nog een tekening. Het was een doorsnede van de eerste tekening. Zodat iedereen de olifant in de buik van de boa kon zien.

Toch zeiden de grote mensen dat ik beter kon stoppen met tekenen. Dat ik beter alleen rekenen en taal kon doen. Dat vond ik jammer.

Ik bewaarde mijn eerste tekening.
Toen ik ouder werd, ontmoette ik veel
mensen. Als ik dacht dat iemand slim
was, dan liet ik de tekening zien.
‘Wat staat hier op?’, vroeg ik dan.
‘Dat is een hoed’, zeiden ze altijd.
Dan wist ik met wat voor persoon ik
te maken had.

Ik legde nooit uit wat er echt op mijn
tekening stond. Ik praatte daarna
met iedereen over andere dingen.
Maar niet over slangen. Het ging over
stropdassen en politiek.
De grote mensen vonden mij heel
verstandig. Maar ik kon nooit praten
over wat ik écht interessant vond.

2

Jarenlang woonde ik alleen.
Ik werkte als piloot. Ik bestuurde
kleine vliegtuigjes.
Op een dag vloog ik over de Sahara-
woestijn. Ineens viel mijn motor uit.
Ik stortte neer in de Sahara.
De motor was kapot, maar ik leefde
nog. Er was alleen niemand om mij te
helpen.

Die nacht sliep ik in het zand.
De volgende ochtend werd ik wakker
van een stem.

Er stond een klein mannetje voor
mijn neus. Midden in de woestijn!
Wie had dat gedacht?
'Teken een schaap voor me', zei hij.
Hij keek ernstig.
Hij was echt heel klein.
'Wat doe je hier?', vroeg ik.
Hij leek niet verdwaald.
Het enige wat hij zei was: 'Toe, teken
een schaap voor me.'

Ik pakte mijn pen en papier.
Ik dacht terug aan het tekenen van
vroeger. Het laatste wat ik ooit had
getekend, was de boa constrictor.
'Ik kan niet tekenen', zei ik tegen het
kleine ventje.

‘Dat geeft niet’, zei hij.

Ik liet hem mijn tekening zien.

De tekening waarvan iedereen zei dat het een hoed was.

‘Nee, nee!’, riep hij. ‘Een boa is veel te gevaarlijk! En een olifant veel te groot! Ik woon heel klein, ik heb een schaap nodig!’

Ik was heel verrast. Hij snapte mijn tekening!

Nu durfde ik het wel aan. Ik zou een schaap voor hem tekenen.

De eerste tekening was niet goed.

‘Dat schaap is ziek’, zei het ventje.

Ik tekende nog een schaap.

‘Dat schaap is te oud’, zei hij.

Zo ging het maar door.

Mijn geduld raakte op. De motor van mijn vliegtuig was kapot. Die moest ik gaan maken.

Ongeduldig tekende ik een vierkant.

‘Dit is een kist’, zei ik. ‘Het schaap zit erin.’

Het kereltje klapte in zijn handen.

‘Dat is precies goed!’, riep hij blij.

‘Denk je dat een schaap veel gras eet?’, vroeg hij toen. ‘Ik heb maar een heel kleine tuin.’